teise jälle! Minnul üksi on kolm tüddart ja neist tahhan ühhe sulle anda, kui sa mo wäimehheks tahhad jäda?"

Üks teine pakkus omma ödde ja kolmas omma emma-ödde naeseks.

„Oh sa taewas ja Ma!" hüdis se leskmees, „nüüd nään kül, et siin küllas naesed on kergemad sada, kui lehm! Naene on häddaga paar päwa surnud, pakkutakse jubba pool tossinad naesi; agga kui lehm surri, ei tulnud keddagi lehma pakkuma!"

Nease kahjo teiste eest,
Wägga suur ei olnud nüüd,
Olleksid jo aitnud meest,
Mis se lest neil' annab süüks!
Lehma olleks enne wötnud,
Mötles: „Kui ma kätte saaks!"
Ennast olleks lesseks jätnud,
Watama weel mönneks aaks. —

Kas tahhad?

Üks noormees astus tüddarlapse ette ja küsis: „Kule Marri! kas tahhad mind sada?" „Oh ei!" kostis tüdruk; agga kui sa tahhad, woid sa mind sada!"

Wata maale, wata linna,
Tüddarlapsed keik on head,
Sest on raske kosja minna,
Kedda sa neist wötta tead?
Neid on kül jo hulga seas,
Kellel sappi külges pais,
Puhkeb siis, kui tanno peas
Ja on ikka wihha täis!

Saapa warras.

Prantsussemaal Parisiliñnas olli üks kelm, kes tahtis ärrareisida, agga temmal ei olnud öiged saapad jalgas, et wois teele miñna. Selle nöu pärrast läks ühhe saabasseppa jure ja tellis ommale ühhe pari saapaid, mis teisel hommikul kello 7 ajal piddid trahteri peäle temma kätte todama. Seält läks teise jure ja tellis ka ühhe pari, mis teisel hommikul kello 8 ajal piddid temma kätte todama.

Teisel hommikul kello 7 ajal tulli esimenne ja töi ommad saapad. Kui ta neid jalga katsus, siis teggi nenda, kui olleks teine kitsas olnud ja pallus, et meister piddi teist kojo wima ja pakko peäl nattikenne ülles löma ja pärrast lõunat jälle ärra toma. Nenda läks se.

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1868, lk. 32